

Saskaņā ar Direktīvas 2006/126/EK 7. panta 5. punkta d) apakšpunktu dalībvalstīm būtu jāizmanto ES vadītāju apliecību tīkls, kad tas sāk darboties. ES vadītāju apliecību tīkls (RESPER) esot izveidots un darbību sācis 2013. gada 19. janvārī. Tā kā Somija neesot pievienojusies ES vadītāju apliecību tīklam (RESPER), šajā tīklā neesot iespējams pārbaudīt, vai vadītāja apliecības izsniegšanas nosacījumi esot izpildīti. Citas dalībvalstis nevarot kopā ar Somiju pārbaudīt vadītāja apliecības izsniegšanas nosacījumu izpildi, ne arī ar Somiju apmainīties ar informāciju, izmantojot šo tīklu. Tādēļ ar Somiju neesot iespējams veikt Direktīvas 2006/126/EK 15. pantā paredzēto informācijas apmaiņu, izmantojot ES vadītāju apliecību tīklu.

⁽¹⁾ OV L 403, 18. lpp.

Prasība, kas celta 2016. gada 1. februārī – Eiropas Komisija/Vācijas Federatīvā Republika

(Lieta C-58/16)

(2016/C 118/16)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji – W. Mölls un L. Nicolae)

Atbildētāja: Vācijas Federatīvā Republika

Prasītājas prasījumi:

- attiecībā uz visām ostām Ziemeļreinā-Vestfālenē nenodrošinot, ka tiek noteiktas ostu robežas, apstiprināti ostas aizsardzības novērtējumi un aizsardzības plāni, kā arī par ostas aizsardzību atbildīgā amatpersona, Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 26. oktobra Direktīvas 2005/65/EK ⁽¹⁾ par ostu aizsardzības pastiprināšanu 2. panta 3. punktā un 6., 7. un 9. pantā paredzētos pienākumus;
- piespriest Vācijas Federatīvajai Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Saskaņā ar Direktīvas 2005/65/EK 6. pantu dalībvalstīm ir jānodrošina, ka ikvienai ostai, uz kuru attiecas šī direktīva, tiek veikts aizsardzības novērtējums, un attiecīgā dalībvalsts tos apstiprina. Saskaņā ar šīs direktīvas I pielikumu aizsardzības novērtējumos tostarp ir jānosaka visas zonas, kuras ir svarīgas attiecībā uz ostas aizsardzību, nosakot arī ostas robežas.

Saskaņā ar 2. panta 3. punktu dalībvalstis nosaka katras ostas robežas, attiecīgi ņemot vērā no ostas aizsardzības novērtējuma iegūtos datus. 4. punkts attiecas uz gadījumu, kad ostas iekārtas robežas Regulas (EK) Nr. 725/2004 ⁽²⁾ nozīmē būtībā aptver visu ostu.

2013. gadā veiktajā inspekcijā esot noskaidrojies, ka vismaz 11 Ziemeļreinas-Vestfālenes ostām, uz kurām attiecas Direktīva 2005/65/EK, nav aizsardzības novērtējuma. No turpmākās korespondences izriet, ka šī situācija līdz šim nav mainījies.

Vismaz šajās ostās arī nav noteiktas ostu robežas, jo, kā tika izklāstīts iepriekš, šo robežu noteikšanas pamatā savukārt ir aizsardzības novērtējums.

Tādējādi esot jāatzīst, ka Vācija nav pienācīgi piemērojusi Direktīvas 2005/65/EK 2. panta 3. punktu un 6. pantu.

Saskaņā ar Direktīvas 2005/65/EK 7. pantu dalībvalstīm ir jānodrošina, ka ikvienai ostai, uz kuru attiecas šī direktīva, tiek izstrādāts aizsardzības plāns, un attiecīgā dalībvalsts to apstiprina.

2013. gada 21. augusta vēstulē Vācijas iestādes esot atzinušas, ka 11 Ziemeļreinas-Vestfālenes ostām, uz kurām attiecas Direktīva, neesot aizsardzības plānu. No turpmākās korespondences izriet, ka šī situācija līdz šim nav mainījusies.

Tādējādi esot jāatzīst, ka Vācija nav pienācīgi piemērojusi Direktīvas 2005/65/EK 7. pantu.

Saskaņā ar Direktīvas 2005/65/EK 9. pantu ikvienai ostai, uz kuru attiecas šī direktīva, ir jāapstiprina par ostas aizsardzību atbildīgā amatpersona.

2013. gada 21. augusta vēstulē Vācijas iestādes esot atzinušas, ka vairākām Ziemeļreinas-Vestfālenes ostām, uz kurām attiecas Direktīva, šādas atbildīgās amatpersonas neesot. No turpmākās korespondences izriet, ka šī situācija līdz šim nav mainījusies.

Tādējādi esot jāatzīst, ka Vācija nav pienācīgi piemērojusi Direktīvas 2005/65/EK 9. pantu.

⁽¹⁾ OV L 310, 28. lpp.

⁽²⁾ OV L 129, 6. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (piektā palāta) 2015. gada 26. novembra spriedumu lietā T-462/13 Comunidad Autónoma del País Vasco un Itelazpi/Komisija 2016. gada 5. februārī iesniedza Comunidad Autónoma del País Vasco un Itelazpi, S.A.

(Lieta C-66/16 P)

(2016/C 118/17)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējas: Comunidad Autónoma del País Vasco un Itelazpi, S.A. (pārstāvji – J. L. Buendía Sierra un A. Lamadrid de Pablo, advokāti)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Komisija un SES Astra

Apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi:

- atcelt Vispārējās tiesas 2015. gada 26. novembra spriedumu;
- galīgi izspriest lietu prasībā par Komisijas 2013. gada 19. jūnija lēmuma ⁽¹⁾ atcelšanu un atcelt minēto lēmumu;
- piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pārsūdzētajā spriedumā tika atstāts negrozīts Komisijas lēmums par valsts atbalstu saistībā ar vairākiem pasākumiem, ko Spānijas valsts iestādes veikušas, lai nodrošinātu, ka digitālās zemes televīzijas (DZT) signāls nonāk līdz tās teritorijas attālākajiem apvidiem, kurus apdzīvo tikai 2,5 % iedzīvotāju. Šajā lēmumā ir atzīts, ka bez valsts iejaukšanās šis pakalpojums tirgū būtībā netiktu nepiedāvāts, taču tik un tā apstrīdēts, ka tas ir pakalpojums ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi (turpmāk tekstā – “PVTN”), jo no formālā viedokļa valsts iestādes to neesot “skaidri” definējušas un uzticējušas. Tajā piebilsts, ka, organizējot PVTN, šīs iestādes jebkurā gadījumā neesot bijušas tiesīgas izvēlēties kādu konkrētu tehnoloģiju.